

— Госпоже, ще да палъете вы самы па този момъкъ, и внимавайте да му палъете отъ златно-то стъкло.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ приблидила, съ слабъ гласъ.

— Да. — Ако да знаете какво страшно нещо сте намислили да направите, ще ся стреснете вы сами колко и безчеловъчны да сте!

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Внимавайте да не земете друго стъкло. — Юначе.

[Дженаро, който раздавъ пары-тъ, ся връща Херцогъ-тъ си налива въ едната сидефна чаша отъ сребърно-то стъкло и туря чашата до уста-та си]

ДЖЕНАРО

Не знайхъ какъ да вы благодарихъ за толкова добрини, милостивый господарю.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Госпоже, палъйте да не господинъ Дженаро. На колко години сте, юначе?

ДЖЕНАРО, като зима друга-та чаша и като ъж подава на Херцогъ-та.

На двадесать години.

ДОНЪ АЛФОНСЪ, низко на Херцогъ-та кой-то иска да земе сребър. стъкло.

Златно-то стъкло, госпоже!

[Тя зима треперяща златно-то стъкло,]

— Тогыва вы тръба да сте захващали да любите.

ДЖЕНАРО.

Кой не люби, милостивый господарю?

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Знаете ли, госпоже, че бы было грѣхъ и безчеловѣчїе да ся отнеме този юнакъ отъ животъ-тъ,